

Gailestingumo darbai. Įžanga

Gailestingumo jubiliejaus metais Prelatas kas mėnesį pakomentuos vieną iš keturiolikos gailestingumo darbų. Įžangoje jis paaiškina gailestingumo darbų svarbą krikščionio gyvenime.

2016-01-15

Popiežiaus Pranciškaus paskelbtas Ypatingasis jubiliejus skiria esminį dėmesį gailestingumui mūsų krikščioniškajame kelyje. Šventasis Tėvas rašo, kad gailestingumas yra

„svarbiausias žodis Dievo veikimui mūsų atžvilgiu nusakyti. Jis ne tik tikina mus mylįs, bet ir padaro savo meilę regimą bei apčiuopiamą“[1].

Kiekvienas Dievo vaikas gali būti Jo meilės savo gyvenime liudytoju, taip pat liudyti, kad esame kviečiami atsiliepti į meilę savo meile.

Popiežius visus kviečia būti Dievo gailestingumo, kurį tiek daug kartų patys patyrėme, nešėjais. Gana pagalvoti, kiek kartų Jis mums atleidžia – visada! – per Atgailos sakramentą. Todėl ateinantys mėnesiai turėtų būti „Bažnyčiai malonės metas ir padėti padaryti tikinčiųjų liudijimą stipresnį bei veiksmingesnį“[2].

Šis Viešpaties artumas niekada neturėtų mums būti abstraktus žodis, jis turi virsti kasdien atliekamais konkrečiais darbais, kasdienėje veikloje pasireiškiančiais ketinimais, nuostatomis ir elgsenomis[3]. Šv.

Petro įpėdinis rašo, kad „Dievo gailestingumas yra jo atsakomybė už mus. Jis jaučiasi atsakingas už mus, t. y. trokšta mums gėrio, nori matyti mus laimingus, kupinus džiaugsmo ir giedrumo. Tokiomis pačiomis bangomis turėtų sklisti ir gailestingoji krikščionių meilė. Kaip myli Tėvas, taip myli ir jo vaikai. Kaip Jis yra gailestingas, lygiai taip ir mes pašaukti būti vienas kitam gailestingi.“[4]

Šia prasme gailestingumo darbai, kuriuos mūsų Viešpats patikėjo savo Bažnyčiai, įgauna didelės svarbos. Jėzus Kristus – „Tėvo gailestingumo veidas“ – kviečia krikščionis nuolat kreipti akis į Jį ir dėmesingai, trokštant susivienyti su Jo gyvenimu, sekti Juo, kaip mažieji mėgdžioja savo tėvus ar vyresniusius brolius.

Šventasis Chosemarija Eskriva, *Opus Dei* steigėjas, savo žemiškojoje kelionėje karštai praktikavo

gailestingumo darbus kūnui ir dvasiai, sekdamas Jėzumi Kristumi. Vienoje savo homilijoje jis išmintingai rašė: „Labai lengva suprasti nekantrą, susirūpinimą ir neramius troškimus tų, kurių tikrai krikščioniška siela nepasiduoda tam asmeniniam ir socialiniam neteisingumui, kurį gali sukurti žmogaus širdis. Tiek daug amžių žmonės gyvena drauge ir vis dėlto tiek daug neapykantos, tiek daug naikinimo, tiek daug fanatizmo prisikaupę nenorinčiose matyti akyse ir nenorinčiose mylėti širdyse.“[\[5\]](#)

Toliau šv. Chosemarija nusako kai kurias blogybes, kamuojančias pasaulį: „Žemės gėrybės pasidalytos saujelės; kultūros gėrybės užsklęstos siaurose grupėse. Už [šių vietų] alkstama duonos ir išsilavinimo. Žmonių gyvybės – šventos, nes kilusios iš Dievo, – telaikomos tiesiog daiktais, statistiniais vienetais.“[\[6\]](#)

Matydami, kad nėra gailestingumo ir tikros brolybės, negalime sau leisti nustoti drąsos. Veikiau turime atkreipti dėmesį į šv. Kryžiaus Jono patarimą: „Įdėk meilės ten, kur jos nėra, ir atrasi meilę.“[7] Esame kviečiami – visi! – būti *kitais Kristumis, pačiu Kristumi* ir taip veikti Jo vardu, visa kur skleidžiant gailestingąją meilę. Šv. Chosemarija taip pat sakė, kad Jėzus Kristus „nuolat mus kviečia įgyvendinti šį naująjį Jo meilės įsakymą – *mandatum novum* (...). Turime atpažinti Kristų, ateinantį, kad susitiktų mus žmonėse, mūsų broliuose. Nė vieno žmogaus gyvenimas nėra izoliuotas, nesusijęs su kitų gyvenimais. Nė vienas žmogus nėra paskira eilutė; visi mes sudarome tą pačią dieviškąją poemą, kurią Dievas rašo bendradarbiaudamas su mūsų laisve.“[8]

Galbūt kai kas mano – ypač labiau išsivysčiusiose šalyse, – kad socialinės rūpybos, sveikatos bei darbo apsaugos pažanga ir t. t. tradicinius gailestingumo darbus padaro nebūtinus ar netgi perteklinius. Bet taip nėra! Netgi labiausiai išsivysčiusiose šalyse daug žmonių stovi ant skurdo slenksčio, negalėdami patenkinti pagrindinių savo reikmių, ar kenčia būdami vieniši ir apleisti, nors gali naudotis medžiaginėmis priemonėmis. Išties jau prieš daug metų *Opus Dei* steigėjas įžvelgė, kad kai istorinės aplinkybės, regis, turi įveikti vargą ir kančią, būtent tada dar labiau reikia skvarbios tikros krikščioniškos brolystės, gebančios aptikti, kur kam nors reikia paguodos, nors ir supamam tariamos visuotinės gerovės.

Dievo padedamas ketinu per šiuos mėnesius pateikti visų keturiolikos gailestingumo darbų kūnui ir dvasiai

apmąstymus, vildamasis, kad jie paliks gilesnį įspaudą mūsų kasdieniame gyvenime. Banguotoje kasdienybėje – mūsų darbe, šeimos gyvenime ir santykiuose su kitais – Mokytojas mus kviečia susitapatinti su Juo.

Taip mūsų žemiškoji kelionė drauge su Jėzumi Kristumi gali tapti „gailestingumo mokykla“.

.....

[1] Popiežius Pranciškus. Bulė *Misericordiae Vultus*, 9.

[2] Ten pat, 3.

[3] Plg. ten pat, 9.

[4] Ten pat.

[5] Šv. Chosemarija. *Kristus eina pro šalį*, Nr. 111.

[6] Ten pat.

[7] Šv. Kryžiaus Jonas. Laiškas
Motinai Įsikūnijimo Marijai, knygoje
Gyvenimas, BAC, p. 1322.

[8] Šv. Chosemarija. Ten pat, Nr. 111.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/
gailestingumo-darbai-izanga/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/gailestingumo-darbai-izanga/)
(2025-08-05)